USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **P. Č.,** proti žalované: **Česká advokátní komora,** se sídlem Národní 16, Praha 1, proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 7. 2010, č. j. 1944/10, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 27. 10. 2010, č. j. 30 A 88/2010 - 10,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce se podáním ze dne 4. 9. 2010 domáhal přezkumu rozhodnutí žalované České advokátní komory ze dne 22. 7. 2010, č. j. 1944/10, kterým byla žalobci určena JUDr. Ing. Jana Šrámková, advokátka, z důvodů stanovených v ustanovení § 18 odst. 2 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o advokacii“).

Shora uvedeným usnesením Krajský soud v Brně rozhodl o postoupení věci Městskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému.

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) byl řádně poučen, že proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Na usnesení, jež bylo stěžovateli doručeno dne 1. 12. 2010, reagoval stěžovatel včasným podáním ze dne 1. 12. 2010. V úvodu tohoto podání stěžovatel výslovně uvedl, že proti usnesení o postoupení věci místně příslušnému soudu není kasační stížnost přípustná, neboť se podle mínění stěžovatele jedná o rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 104 odst. 3 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jímž se pouze upravuje vedení řízení; z tohoto důvodu je vadné poučení soudu o opravném prostředku. Proti samotnému vyslovení místní příslušnosti Městského soudu v Praze stěžovatel namítá, že zákon sice stanoví, že žalovaná má sídlo v Praze, ale žalovaná je

oprávněna zřídit organizační jednotky mimo Prahu, o čemž hovoří i zákon o advokacii. Předseda žalované vykonává veřejnou správu (určování advokátů na žádost) prostřednictvím této pobočky. Správní soudy mají poskytovat ochranu proti úkonům správních orgánů nacházejících se v jejich obvodu. Z pobočky bylo stěžovateli doručováno, správní akty jsou vyhotoveny na hlavičkovém papíře pobočky. Činnost pobočky se proto nesmí vyhnout kontrole místně nejbližšího správního soudu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je nesprávné, neboť žalovaná je korporací, přičemž jen předseda vykonává správní činnost vůči neadvokátům. Soud popřel faktické rozhodování ředitele pobočky v Brně. V Praze má pouze sídlo žalovaná, nikoli předseda žalované při výkonu veřejné správy. Stěžovatel proto nedává souhlas k postoupení věci Městskému soudu v Praze.

Krajský soud v Brně považoval podání ze dne 1. 12. 2010 za kasační stížnost, jež nesplňuje podmínky stanovené ustanoveními § 102 a násl. s. ř. s., proto stěžovatele vyzval usnesením ze dne 7. 1. 2011, č. j. 30 A 88/2010 - 15, aby ve lhůtě 1 měsíce ode dne doručení této výzvy doplnil podání ze dne 1. 12. 2010 - a to tak, že uvede důvody kasační stížnosti a čeho se domáhá. Dále byl stěžovatel vyzván v bodě II. výroku, aby v téže lhůtě předložil plnou moc udělenou advokátovi, který jej bude zastupovat v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 27. 10. 2010, č. j. 30 A 88/2010 - 10, ve smyslu požadavku ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. Stěžovatel byl řádně poučen, že nebude-li podání ve stanovené lhůtě doplněno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, bude jeho podání odmítnuto.

Krajský soud v Brně stěžovateli přiznal osvobození od soudních poplatků usnesením ze dne 7. 1. 2011, č. j. 30 A 88/2010 - 16.

Na výzvu reagoval stěžovatel podáním ze dne 9. 2. 2011, ve kterém uvedl, že nebude měnit či jakkoli upravovat zdůvodnění svého nesouhlasu s postoupením věci. Dále výslovně uvedl, že nežádal o osvobození od poplatku v řízení o kasační stížnosti. Žádný návrh na kasaci rozhodnutí krajského soudu nepodal, a proto nerozumí výzvě soudu.

Po předložení věci Nejvyššímu správnímu soudu stěžovatel podáním ze dne 6. 5. 2011 vzal zpět návrh na zahájení řízení ze dne 4. 9. 2010, ale ne z toho důvodu, že by rozhodnutí žalované bylo věcně správné a argumentace kruhem *(„není usnesením, kterým by se jen upravovalo vedení řízení“, poněvadž jím není)* přijatelná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil, zda je možné podání stěžovatele ze dne 1. 12. 2010 a 9. 2. 2011 vyhodnotit jako kasační stížnost. Dospěl k závěru, že se v daném případě jedná o kasační stížnost, neboť kasační stížnost představuje jediný opravný prostředek proti rozhodnutím krajských soudů upravený s. ř. s., o němž rozhoduje Nejvyšší správní soud a kterým lze brojit proti usnesení o postoupení věci místně příslušnému soudu. Argumentuje-li stěžovatel tím, že nepodává kasační stížnost, neboť ta je podle jeho názoru nepřípustná, není tato argumentace správná. Usnesení o postoupení věci místně příslušnému soudu je sice rozhodnutím procesního charakteru, avšak se závažnými důsledky pro další řízení, nespadá tedy pod rozhodnutí, jež má na mysli ustanovení § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s., jehož se dovolává stěžovatel - k tomu srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2007, č. j. Nad 22/2007 - 101.

Stěžovatel je tedy osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (ustanovení § 102 s. ř. s.), tuto kasační stížnost podal včas. Stěžovatel nicméně nesplnil jinou z podmínek řízení o kasační stížnosti stanovenou v ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení *„stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.“*

Nedostatek podmínky řízení v podobě absence povinného právního zastoupení, resp. požadovaného vzdělání je nedostatkem odstranitelným. Podle ustanovení § 106 odst. 3 s. ř. s. platí, že v případě, že kasační stížnost nemá všechny náležitosti již při jejím podání, musí být tyto náležitosti doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání. O odstranění vad tímto způsobem se postará podle ustanovení § 108 odst. 1 s. ř. s. předseda senátu krajského soudu, proti jehož rozhodnutí kasační stížnost směřuje.

Stěžovatel byl k doplnění náležitostí kasační stížnosti ze dne 1. 12. 2010 vyzván usnesením ze dne 7. 1. 2011, č. j. 30 A 88/2010 - 15.

Stěžovatel, jemuž byla výzva doručena dne 1. 2. 2011, na tuto výzvu soudu reagoval pouze podáním ze dne 9. 2. 2011, nepředložil však plnou moc udělenou advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že stěžovatel nesplnil podmínky přípustnosti kasační stížnosti (ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s.), tuto vadu podání se ani přes výzvu soudu nepodařilo odstranit. Kasační stížnost ze dne 1. 12. 2010 proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 27. 10. 2010, č. j. 30 A 88/2010 - 10, tedy Nejvyšší správní soudu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení má odůvodnění v ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. (za použití ustanovení § 120 s. ř. s.), podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba (v tomto případě kasační stížnost) odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. července 2011

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně

senátu